

Věc C-897/19 PPU

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

5. prosince 2019

Předkládající soud:

Vrhovni sud (Chorvatsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

28. listopadu 2019

Odvolatel:

I.N.

Vrhovni sud Republike Hrvatske (Nejvyšší soud Chorvatské republiky) [*omissis*]
předkládá

ŽÁDOST O ROZHODNUTÍ O PŘEDBĚŽNÉ OTÁZCE

S NÁVRHEM NA

JEJÍ PROJEDNÁNÍ V NALÉHAVÉM ŘÍZENÍ

(anonymizovaná verze)

I. Údaje o předkládajícím soudu:

Předkládající soud: Vrhovni sud Republike Hrvatske (Nejvyšší soud Chorvatské republiky, dále jen „Nejvyšší soud“) [*omissis*]

II. Účastníci původního řízení:

I. N., [*omissis*]

Ruská federace, zastoupená Državno odvjetništvo Republike Hrvatske (státní zastupitelství Chorvatské republiky) [*omissis*]

III. Popis původního řízení a relevantní skutečnosti

a) Oznámení o vyhlášení mezinárodního pátrání a okolnosti zatčení I. N., kterého se týká žádost o vydání

- 1 Dne 20. května 2015 vydala kancelář Interpolu v Moskvě (Ruská federace) oznámení o vyhlášení mezinárodního pátrání po I. N. za účelem „zatčení“ z důvodu trestních stíhání pro pasivní korupci (čl. 290 odst. 5 ruského trestního zákoníku). Podle shrnutí faktického popisu soudně trestného činu je cizinci I. N. přičítáno, že jakožto ředitel Oddělení licencí a osvědčení ruského Ministerstva pro mimořádné situace v Karelské republice přijal po předběžné dohodě s ostatními úředníky ministerstva a v rámci zneužití úřední moci úplatek ve výši 833 000 ruských rublů od zástupce jedné společnosti a vydal mu za to licence [Or. 2] na montáž, technickou podporu a opravu protipožárních zařízení v budovách a na staveništích.
- 2 Dne 30. června 2019 byl cizinec I. N. na hraničním přechodu M. zatčen na základě výše uvedeného oznámení o vyhlášení mezinárodního pátrání (červené oznámení vydané kancelářemi Interpolu v Moskvě). Cizinec I. N. se jakožto cestující autobusu dostavil k hraniční kontrole za účelem vstupu do Chorvatské republiky ze Slovinské republiky. Při hraniční kontrole prokázal svoji totožnost předložením islandského cestovního dokladu pro uprchlíky č. [...], platného od 25. února 2019 do 25. února 2021.
- 3 Zatčením cizince I. N. byl zahájen rozhodovací proces stran vydání cizince do Ruské federace, který probíhá v Chorvatské republice v souladu s ustanoveními Zakon o međunarodnoj pravnoj pomoći u kaznenim stvarima (zákon o mezinárodní právní pomoci v trestních věcech, „Narodne novine“ 178/04, dále jen „ZOMPO“). Relevantní ustanovení ZOMPO jsou uvedena v oddíle IV této žádosti.

b) Rozhodovací proces stran žádosti o vydání cizince I. N. do Ruské republiky

- 4 Dne 1. července 2019 byl I. N. vyslechnut vyšetřujícím soudcem Županijski sud u Zagrebu (Župní soud v Záhřebu, Chorvatsko; dále jen „Župní soud v Záhřebu“). I. N. nesouhlasil se svým vydáním do Ruské federace. Na jednání bylo uvedeno, že má ruskou a islandskou státní příslušnost.
- 5 Dne 1. srpna 2019 Úřad pro konzulární záležitosti, Oddělení pro víza a cizince na Ministerstvu zahraničních a evropských věcí Chorvatské republiky předal Župnímu soudu v Záhřebu sdělení islandské ambasády v B., ve kterém je uvedeno, že cizinec I. N. má islandskou státní příslušnost a trvalý pobyt (*permanent residence*) na Islandu. Ve sdělení je uvedeno, že cizinec I. N. získal islandskou státní příslušnost dne 19. června 2019. Před získáním této státní příslušnosti byl držitelem cestovního dokladu pro uprchlíky č. [...]. Ve zprávě je rovněž uvedeno, že si islandská vláda přeje, aby byl cizinci I. N. co nejrychleji zajištěn bezpečný průjezd (*safe passage*) na Island.

- 6 Dne 6. srpna 2019 obdržel Župní soud v Záhřebu žádost Nejvyššího státního zastupitelství Ruské federace o vydání cizince I. N. do Ruské federace v souladu s ustanoveními Evropské úmluvy o vydávání. Vydání je požadováno z důvodu trestních stíhání pro devět soudně trestných činů pasivní korupce, které jsou uvedeny v čl. 290 odst. 3 trestního zákoníku Ruské federace, a pět soudně trestných činů pasivní korupce, které jsou uvedeny v čl. 290 odst. 5 písm. a) trestního zákoníku Ruské federace. Na podporu žádosti o vydání byly rovněž předloženy dokumenty v souladu s ustanoveními Evropské úmluvy o vydávání. V žádosti je rovněž uvedeno, že Nejvyšší státní zastupitelství Ruské federace zaručuje, že cílem žádosti o vydání není stíhat osobu z politických důvodů, z důvodů její rasy, náboženství, národnosti nebo politických názorů, že cizinec I. N. bude mít k dispozici veškeré prostředky obhajoby, včetně pomoci advokáta, a že nebude vystaven mučení, krutému nebo nelidskému zacházení a ani trestům ohrožujícím lidskou důstojnost.
- 7 Dne 5. září 2019 vydal příslušný senát Župního soudu v Záhřebu usnesení, ve kterém rozhodl, že zákonné podmínky pro vydání za účelem trestního stíhání cizince I. N, které jsou stanoveny v člancích 33 a 34 ZOMPO, jsou splněny, a to při dodržení zásady speciality stanovené v článku 37 ZOMPO. **[Or. 3]**
- 8 Dne 30. září 2019 podal cizinec I. N. odvolání proti usnesení Župního soudu v Záhřebu ze dne 5. září 2019. Cizinec I. N. má za to, že existuje konkrétní, vážné a rozumně předvídatelné nebezpečí, že bude v případě vydání vystaven mučení a nelidskému a ponižujícímu zacházení. V odvolání zdůraznil, že postavení uprchlíka mu bylo přiznáno právě z důvodu konkrétních stíhání v Rusku, že je držitelem platného islandského cestovního dokladu pro uprchlíky a že Župní soud v Záhřebu v napadeném usnesení fakticky ukončil mezinárodní ochranu, která mu byla na Islandu poskytnuta. Rovněž uvedl, že má islandskou státní příslušnost, a že přijetím napadeného usnesení tedy soud prvního stupně porušil výklad poskytnutý Soudním dvorem v rozsudku ze dne 6. září 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630). Na podporu svých tvrzení týkajících se nebezpečí mučení a nelidského či ponižujícího zacházení uvedl rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, které odkazují na nelidské podmínky v rámci vězeňského systému v Ruské federaci a na zkorumpované soudnictví, jakož i zprávu komisaře pro lidská práva N. M. ze dne 12. listopadu 2013.
- 9 Nejvyšší soud musí jakožto soud druhého stupně rozhodnout o odvolání, které cizinec podal proti usnesení Župního soudu v Záhřebu ze dne 5. září 2019.
- 10 Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu je třeba žádost o vydání zamítnout, pokud existuje skutečné nebezpečí, že v případě vydání bude vydaná osoba vystavena mučení nebo nelidským trestům či zacházení. Tyto skutečnosti budou zkoumány v rámci odvolacího řízení.
- 11 Nejvyšší soud si však není jist, zda je třeba před přijetím rozhodnutí o žádosti o vydání na základě ustanovení unijního práva informovat o uvedené žádosti Islandskou republiku, jejímž je cizinec státním příslušníkem, aby tak tento stát

mohl případně požádat o předání svého státního příslušníka za účelem zahájení řízení, jehož cílem je zabránit riziku beztrestnosti.

- 12 Vzhledem k tomu, že existují pochybnosti ohledně uplatnění unijního práva, Nejvyšší soud se v usnesení ze dne 26. listopadu 2019 rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru Evropské unie následující předběžné otázky:

Je třeba článek 18 SFEU vykládat v tom smyslu, že členský stát Evropské unie, který rozhoduje o vydání do třetího státu v případě státního příslušníka státu, který není členem Evropské unie, ale je členem schengenského prostoru, je povinen o žádosti o vydání informovat členský stát schengenského prostoru, jehož je tato osoba státním příslušníkem?

Pokud je odpověď na předchozí otázku kladná a členský stát schengenského prostoru požádal o předání této osoby za účelem zahájení řízení, pro které je vydání požadováno, je třeba mu tuto osobu předat v souladu s Dohodou mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem?

c) Rozhodovací proces stran vzetí do vydávací vazby

[Or. 4]

- 13 Dne 1. července 2019, po zatčení cizince I. N. na základě oznámení o vyhlášení mezinárodního pátrání, nařídil vyšetřující soudce Župního soudu v Záhřebu vzetí I. N. do vydávací vazby v souladu s článkem 47 ZOMPO. Cizinec I. N. podal proti tomuto usnesení odvolání, které příslušný senát Župního soudu v Záhřebu zamítl dne 18. července 2019 jako neopodstatněné.
- 14 Dne 7. srpna 2019, po přijetí žádosti o vydání do Ruské federace, vyšetřující soudce Župního soudu v Záhřebu prodloužil cizinci I. N. vydávací vazbu. Odvolání podané cizincem I. N. bylo zamítnuto usnesením příslušného senátu Župního soudu v Záhřebu ze dne 27. srpna 2019, a usnesení vyšetřujícího soudce v důsledku toho nabylo právní moci.
- 15 Cizinec I. N. se stále nachází ve vydávací vazbě.

IV. Vnitrostátní ustanovení, která mohou být použitelná v projednávané věci:

- 16 *Ústava Chorvatské republiky* („Narodne novine“ č. 56/90, 135/97, 113/00, 28/01, 76/10 a 5/14)

Článek 9

Občan Chorvatské republiky nemůže být vyhoštěn z Chorvatské republiky, zbaven její státní příslušnosti, ani vydán do jiného státu, s výjimkou výkonu

rozhodnutí o vydání nebo předání přijatého v souladu s mezinárodními smlouvami nebo *acquis communautaire*.

17 Chorvatská republika neuzavřela s Ruskou federací dvoustrannou dohodu, na základě které by vyla povinna vydat své státní příslušníky do tohoto státu.

18 *ZOMPO*

Článek 1

(1) Tento zákon upravuje mezinárodní právní pomoc v trestních věcech (dále jen „mezinárodní právní pomoc“), nestanoví-li mezinárodní smlouva jinak.

(2) [...]

Usnesení o zamítnutí žádosti o vydání

Článek 55

(1) Pokud příslušný soud rozhodne, že zákonné podmínky pro vydání nejsou splněny, přijme usnesení o zamítnutí žádosti o vydání a neprodleně jej předloží Nejvyššímu soudu, který po vyslechnutí příslušného státního zástupce dané usnesení potvrdí, zruší nebo změní.

(2) Pravomocné usnesení o zamítnutí žádosti o vydání je zasláno Ministerstvu spravedlnosti, které jej oznámí dožadujícímu státu.

[Or. 5]

Usnesení o schválení vydání

Článek 56

(1) Pokud senát příslušného soudu rozhodne, že zákonné podmínky pro vydání jsou splněny, vydá usnesení.

(2) Proti tomuto usnesení lze podat odvolání ve lhůtě 3 dnů. Nejvyšší soud rozhoduje o odvolání.

19 Důvody zamítnutí žádosti jsou upraveny v článcích 12 a 13 *ZOMPO*, zvláštní důvody odmítnutí vydání jsou stanoveny v ustanoveních článku 35 *ZOMPO*.

Zamítnutí žádosti

Článek 12

(1) Příslušný vnitrostátní orgán může zamítnout žádost o mezinárodní právní pomoc, pokud:

1. se žádost týká činu považovaného za politický trestný čin nebo čin spojený s takovým trestným činem,
 2. se žádost týká daňového trestného činu,
 3. by schválení žádosti mohlo vést k narušení suverenity, bezpečnosti, právního řádu nebo jiných důležitých zájmů Chorvatské republiky,
 4. lze rozumně předpokládat, že osoba, které se týká žádost o vydání, by byla v případě vydání trestně stíhána nebo sankcionována z důvodu své rasy, náboženství, státní příslušnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro své politické názory, nebo také kdyby její situace byla ztížena z jednoho z těchto důvodů,
 5. se jedná o méně závažný soudně trestný čin.
- 20 Judikatura Nejvyššího soudu týkající se uplatnění rozsudku ze dne 6. září 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630)

Nejvyšší soud usnesením [omissis] ze dne 4. ledna 2018 zrušil usnesení vydané soudem nižšího stupně, ve kterém **posledně uvedený rozhodl**, že zákonné podmínky pro vydání ruského státního příslušníka do Ruské federace jsou splněny. V tomto usnesení Nejvyšší soud vyzval soud nižšího stupně, aby přezkoumal, zda osoba, které se týká žádost o vydání, není rovněž státním příslušníkem Litevské republiky, na kterou odkazují údaje ve spise, a odkázal soud prvního stupně na výklad Soudního dvora Evropské unie ve věci *Petruhhin*.

V. Ustanovení unijního práva, jejichž výklad je požadován:

- 21 Smlouva o fungování Evropské unie

Článek 18

V rámci použití Smluv, aniž jsou dotčena jejich zvláštní ustanovení, je zakázána jakákoli diskriminace na základě státní příslušnosti.

[...]

[Or. 6]

- 22 Úmluva k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích

Článek 2

Vnitřní hranice je možné překračovat na jakémkoli místě, aniž by se prováděla kontrola osob.

23 Protokol (č. 19) o schengenském acquis začleněném do rámce Evropské unie

Článek 2

Schengenské acquis se vztahuje na členské státy uvedené v článku 1, aniž je dotčen článek 3 aktu o přistoupení ze dne 16. dubna 2003 a článek 4 aktu o přistoupení ze dne 25. dubna 2005. Rada nahrazuje výkonný výbor zřízený schengenskými dohodami.

24 Dohoda uzavřená mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského acquis

Článek 1

Islandská republika a Norské království (dále jen "Island" a "Norsko") se přidružují k činnostem Evropského společenství a Evropské unie v oblastech, na které se vztahují ustanovení uvedená v přílohách A a B této dohody a ustanovení je rozvíjející.

Tato dohoda zakládá vzájemná práva a povinnosti podle postupů v ní stanovených.

25 Dohoda mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem

Článek 1

Předmět a účel

1. Smluvní strany se zavazují, že v souladu s touto dohodou zlepší předávání osob pro účely trestního stíhání nebo výkonu rozsudku mezi členskými státy na jedné straně a Norským královstvím a Islandskou republikou na straně druhé tím, že vezmou v úvahu jako minimální požadavky podmínky Úmluvy ze dne 27. září 1996 o vydávání, uzavřené mezi členskými státy Evropské unie.

2. Smluvní strany se zavazují, že v souladu s touto dohodou zabezpečí, že systém vydávání osob mezi členskými státy na jedné straně a Norským královstvím a Islandskou republikou na straně druhé bude založen na mechanismu předávání osob na základě zatýkacího rozkazu v souladu s podmínkami této dohody.

3. Tato dohoda se nijak nedotýká povinnosti ctít základní práva a základní právní zásady zakotvené v Evropské úmluvě o lidských právech, nebo, [Or. 7] v případě výkonu příkazu justičním orgánem členského státu, zásad uvedených v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.

4. Nic v této dohodě by nemělo být vykládáno tak, že zakazuje odmítnout předání osoby, na kterou byl vydán zatýkací rozkaz vymezený touto dohodou, existující-li na základě objektivních skutečností důvody se domnívat, že uvedený zatýkací

rozkaz byl vydán za účelem stíhání nebo potrestání určité osoby z důvodu jejího pohlaví, rasy, náboženství, etnického původu, státní příslušnosti, jazyka, politického přesvědčení nebo sexuální orientace nebo že by postavení této osoby mohlo být pro některý z těchto důvodů zhoršeno.

VI. Důvody pro předložení žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce:

- 26 Nejvyšší soud má za to, že cizinec I. N. již nemá postavení uprchlíka, neboť mezitím získal islandskou státní příslušnost.
- 27 Soudní dvůr v rozsudku ze dne 6. září 2016, Petruhhin (C-182/15, EU:C:2016:630), rozhodl, že články 18 a 21 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že pokud členský stát, do něhož se přemístil občan Unie, který je státním příslušníkem jiného členského státu, obdrží žádost o vydání od třetí země, se kterou prvně uvedený členský stát uzavřel dohodu o vydávání, je povinen informovat členský stát, jehož je uvedený občan státním příslušníkem, a případně mu na jeho žádost předat tohoto občana v souladu s ustanoveními rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, pokud je tento členský stát podle svých vnitrostátních právních předpisů příslušný ke stíhání této osoby za činy spáchané mimo jeho státní území.
- 28 Soudní dvůr v odůvodnění rozsudku Petruhhin uvedl, že nerovné zacházení (spočívající v umožnění vydání občana Unie, který je státním příslušníkem jiného členského státu, jako je A. Petruhhin, zatímco tuzemští státní příslušníci požívají ochrany) vede k omezení svobody pohybu ve smyslu článku 21 SFEU. Takové omezení může být odůvodněno, pokud se zakládá na objektivních hlediscích a je přiměřené cíli legitimně sledovanému vnitrostátním právem. Omezení s cílem zabránit nebezpečí beztrestnosti osob, které spáchaly trestný čin, představuje legitimní cíl. Nevydání tuzemských státních příslušníků je totiž vyrovnáno možností dožádaného členského státu stíhat vlastní příslušníky za závažné trestné činy spáchané mimo jeho území (vzhledem k zásadě „aut dedere, aut judicare“ - vydat nebo stíhat). Členské státy jsou mimoto zpravidla nepřísušné k rozhodnutí o takových činech, když pachatel ani oběť nejsou jejich státními příslušníky. Vydání cizích státních příslušníků s cílem zabránit nebezpečí beztrestnosti je v tomto ohledu řádným důvodem pro vydání. Avšak s ohledem na kritérium proporcionality, zejména existenci méně omezujícího alternativního opatření k uskutečnění cíle zabránit nebezpečí beztrestnosti pachatelů soudně trestných činů, je třeba v popsané situaci upřednostnit výměnu informací s členským státem, jehož je dotčený státním příslušníkem. **[Or. 8]**
- 29 Cizinec I. N. není občanem Evropské unie, ale státním příslušníkem Islandské republiky, se kterou má Evropská unie zvláštní vztah.
- 30 Cizinec I. N., který má trvalý pobyt v Islandské republice, využil volného pohybu v rámci členských států schengenského prostoru.

- 31 Schengenské acquis se vztahuje na členské státy Evropské unie, jak stanoví článek 2 protokolu (č. 19) SFEU o schengenském acquis začleněném do rámce Evropské unie. Rada Evropské unie mimoto uzavřela s Islandskou republikou a Norským královstvím dohodu o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského acquis.
- 32 Cizinec I. N. byl zatčen na území Chorvatské republiky při vstupu do Chorvatské republiky z jiného členského státu Evropské unie, konkrétně ze Slovinské republiky.
- 33 Chorvatská republika nevydává své státní příslušníky do Ruské federace.
- 34 Článek 18 SFEU stanoví, že v rámci použití Smluv je zakázána jakákoli diskriminace na základě státní příslušnosti.
- 35 Islandská republika není členem Evropské unie, avšak dne 1. listopadu 2019 vstoupila v platnost Dohoda mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem. Tato dohoda stanoví, že smluvní strany se zavazují, že zabezpečí, že systém vydávání osob mezi členskými státy na jedné straně a Norským královstvím a Islandskou republikou na straně druhé bude založen na mechanismu předávání osob na základě zatýkacího rozkazu v souladu s podmínkami této dohody.
- 36 S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti má Nejvyšší soud pochybnosti o tom, zda je třeba článek 18 SFEU vykládat v tom smyslu, že členský stát Evropské unie (v projednávané věci Chorvatská republika), který rozhoduje o vydání do třetího státu (v projednávané věci Ruská federace) v případě státního příslušníka státu, který není členem Evropské unie, ale je členem schengenského prostoru, je povinen před přijetím rozhodnutí o vydání informovat o žádosti o vydání stát, jehož je cizinec státním příslušníkem (v projednávané věci Islandská republika), a zda v případě, kdy tento členský stát schengenského prostoru (v projednávané věci Islandská republika) požaduje předání této osoby za účelem zahájení řízení, pro které je vydání požadováno, je třeba mu uvedenou osobu předat v souladu s Dohodou mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem.
- 37 V případě kladné odpovědi na položenou otázku bude mít Nejvyšší soud za to, že informování Islandské republiky o žádosti o vydání pro účely případného vydání zatýkacího rozkazu za účelem předání k trestnímu řízení by přispělo k dosažení cíle, kterým je zabránit nebezpečí beztrestnosti pachatelů soudně trestných činů. Pro případ, že by odpověď na položenou otázku byla kladná, ale Islandská republika nepožadovala předání, Nejvyšší soud by zkoumal, zda vydání zasahuje do práv zakotvených v článku 19 Listiny základních práv Evropské unie. Kdyby však byla odpověď na položenou otázku záporná, tedy kdyby Nejvyšší soud nebyl povinen informovat Islandskou republiku o vydání na základě unijního práva,

Nejvyšší soud by tedy v souladu s [Or. 9] ustanoveními vnitrostátního práva zkoumal, zda by byl cizinec v důsledku vydání vystaven mučení nebo nelidským či ponižujícím trestům nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení. Mezi prvky posouzení tohoto nebezpečí patří rovněž skutečnost, že cizinec I. N. získal předtím postavení uprchlíka na Islandu.

VII. Žádost o naléhavé řízení o předběžné otázce podle článku 107 jednacího řádu

- 38 Cizinec I. N. se nachází ve vydávací vazbě.
- 39 V souladu s článkem 49 ZOMPO zůstává rozhodnutí o vzetí do vydávací vazby v platnosti po celou dobu vydávacího řízení, a to až do uplynutí lhůty pro výkon usnesení o vydání.
- 40 Odpověď na položenou otázku je rozhodující pro posouzení právního postavení cizince.
- 41 Vzhledem k tomu, že odnětí svobody představuje omezení základních lidských práv a svobod cizince, o jehož vydání je rozhodováno v původním řízení, požadujeme, aby o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce bylo rozhodnuto v naléhavém řízení podle článku 107 jednacího řádu.

VIII. Žádost o výklad:

Je třeba článek 18 SFEU vykládat v tom smyslu, že členský stát Evropské unie, který rozhoduje o vydání do třetího státu v případě státního příslušníka státu, který není členem Evropské unie, ale je členem schengenského prostoru, je povinen o žádosti o vydání informovat členský stát schengenského prostoru, jehož je tato osoba státním příslušníkem?

Pokud je odpověď na předchozí otázku kladná a členský stát schengenského prostoru požádal o předání této osoby za účelem zahájení řízení, pro které je vydání požadováno, je třeba mu tuto osobu předat v souladu s Dohodou mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem?

V Záhřebu dne 28. listopadu 2019

[omissis]